

Mời các bạn cùng tham khảo **Văn mẫu Người ấy sống mãi trong lòng tôi về bạn** lớp 8 được chúng tôi chọn lọc và giới thiệu ngay dưới đây nhằm giúp các em học sinh mở rộng vốn từ và tham khảo thêm các ý tưởng cho bài viết của mình.

### *Văn mẫu Người ấy sống mãi trong lòng tôi về bạn số 1 chọn lọc hay nhất*

Trong cuộc đời của mỗi con người thì có lẽ thời gian đẹp nhất chính là tuổi thơ và tôi cũng vậy. Tuổi thơ của tôi cũng như bao người khác cũng vui chơi, cũng có bạn bè, cũng có những kỉ niệm thật đẹp Nhưng có lẽ sẽ không bao giờ quên được 1 kỉ niệm đã làm tôi nhớ mãi.

Có lẽ tôi sẽ không bao giờ quên được kỉ niệm ấy, một kỉ niệm buồn nhưng tôi không sao quên được. Khi ấy tôi có 1 cô bạn thân, có thể nói là thân lắm. Nhưng con nít thì vẫn có những lúc giận hờn vu vơ rồi lại làm lành. Tôi nhớ có 1 lần bạn ấy vô tình làm hư con búp bê mà tôi thích nhất đã cho bạn mượn hôm trước và cũng đã xin lỗi nhưng vì quá thích con búp bê ấy nên tôi quá nên tôi đã giận bạn ấy. Cũng 1 thời gian khá dài chúng tôi không nói chuyện với nhau, thực ra thì lúc ấy tôi buồn lắm nhưng những suy nghĩ trẻ con của tôi là bạn ấy sai thì phải năn nỉ mình chứ. Sau đó tôi đã suy nghĩ về hành động của mình nhưng vẫn cho là mình đúng. Rồi mẹ tôi thắc mắc là vì sao 2 đứa chúng tôi không cùng đi chơi nữa và tôi đã kể hết mọi chuyện cho mẹ nghe. Mẹ tôi nói rằng: “Con cũng biết là bạn ấy không có cố ý rồi mà, vì sao còn giận bạn ấy nữa. Dù sao thì bạn ấy cũng đã xin lỗi con rồi mà”. Tôi đáp lại mẹ “Con không biết nữa nhưng có thể là bạn ấy ghen tị vì con có 1 con búp bê đẹp nên đã làm hư nó”. Mẹ tôi từ tốn khuyên “Nếu bạn ấy ghen tị với con thì đã không cần xin lỗi con mà phá hư xong thì thôi”. Lúc ấy tôi vẫn khẳng định cho rằng mình làm đúng và mẹ nhẹ nhàng nói “Trong cuộc sống không ai không phạm sai lầm nhưng quan trọng là họ biết tự nhận ra sai lầm của họ. Cũng như bạn con biết bạn ấy sai và xin lỗi. Còn con, con có biết mình đang sai để nhận ra không?”

Tôi vẫn cãi “Con sai nhưng nếu con xin lỗi thì bạn ấy chắc cũng sẽ không tha cho con đâu”. Mẹ đã nói “Con người đều có lòng vị tha con à và mẹ tin rằng bạn ấy sẽ không giận con nữa đâu vì con đã nhận ra sai lầm của mình mà”. Sáng hôm sau tôi đã xin lỗi bạn ấy nhưng nghĩ rằng bạn ấy sẽ không tha cho tôi đâu vì tôi đã làm sai mà. Nhưng khi vừa nghe câu xin lỗi của tôi thì bạn ấy đã mỉm cười và nói “Bạn không có sai, tất cả là do mình. Mình đã làm hư con búp bê của bạn.” Tôi chỉ cười và nghĩ thầm những gì mẹ đã nói đúng. Và sau đó chúng tôi lại thân thiết với nhau như ngày nào. Những ngày không đến trường chúng tôi thường cùng nhau ra công viên thả diều, nhảy dây, Nhưng rồi 1 ngày, tai họa cũng đổ lên đầu chúng tôi. Cũng như bao ngày khác, chúng tôi cùng nhau ra công viên chơi ném bóng, lúc ấy bạn ấy lỡ tay ném trái bóng mạnh tay quá nên cũng văng đi khá xa, tôi giận quá đã hét lên

“Mình không chơi với bạn nữa, bạn ném mạnh vậy sao mình chụp được?” Và bạn ấy đã chạy ra nhặt trái bóng và 1 chiếc ô tô lao đến tông thẳng vào bạn rồi vọt đi luôn. Lúc ấy tôi hoảng quá không biết phải làm gì và chạy đến bên bạn ấy. Bạn ấy đã mỉm cười và nói với tôi: “Chúng ta mãi là bạn thân nha, tha lỗi cho mình đi. Mình nhặt lại được bóng cho bạn rồi nè”. Nói xong thì bạn nhắm mắt lại và tôi đã nghĩ rằng bạn ấy chỉ ngủ quên mà thôi. Tôi gọi mãi mà bạn vẫn không tỉnh dậy rồi mẹ tôi chạy ra gọi tôi về như thường ngày. Tôi kể cho mẹ nghe mọi chuyện và mẹ đã gọi ba mẹ bạn ấy đến rồi đưa tôi về nhà. Mấy ngày sao, không thấy bạn ấy đi học cũng không thấy qua nhà rủ tôi đi chơi. Tôi hỏi mẹ thì mẹ nói: “Bạn ấy đã đến 1 nơi rất xa, xa nơi này nhiều lắm con à”. Lúc ấy tôi thậm chí trách bạn ấy đã đi chơi xa mà không rủ mình, thật quá đáng mà không biết nơi bạn ấy đi chơi có đẹp không nhỉ? Nhưng rồi cái suy nghĩ ấy đã thực sự biến mất trong đầu tôi khi tôi đã hiểu ra rằng, cái nơi xa ấy không là gì khác mà có lẽ là thiên đường vì mẹ tôi đã nói, người tốt nhất định sẽ được lên thiên đường mà.

Cho đến bây giờ, có thể nói tôi đã khôn lớn nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao trên đời này lại có những người quá vô tâm đối với người khác và quá vô tâm đối với bạn tôi, cướp đi sinh mạng của bạn ấy và rồi lao vút đi. Tôi không biết họ có ăn năn, hối hận về những gì đã gây ra cho người khác không nhưng tôi nghĩ sẽ là không. Nếu mọi người trên thế giới này đều không quá vô tâm như vậy thì có lẽ sẽ không phải quá nhiều người phải chết như vậy. Giá mà lúc ấy, người lái chiếc ô tô đâm chết bạn tôi dừng lại và đưa bạn ấy vào bệnh viện thì có lẽ bạn ấy đã được cứu sống nhưng mà người ấy đã không làm như vậy. Tại sao lại thế? Tôi nghĩ bản thân mình phải sống thật tốt và có ý nghĩa vì luôn có 1 thiên thần bên cạnh luôn ủng hộ cho tôi mà. Tôi chỉ có 1 ước muốn là tất cả mọi người đều phải có trách nhiệm trước những việc mình làm vì ai cũng sẽ phạm sai lầm nhưng quan trọng là họ sẽ sửa chữa sai lầm đó như thế nào.

### *Người ấy sống mãi trong lòng tôi về bạn - Bài văn mẫu 2 ý nghĩa nhất*

Trong trái tim mỗi chúng ta luôn có chỗ cho tất cả những người ta yêu thương quý mến: ông bà, bố mẹ, thầy cô, anh chị, bạn bè... Dẫu vậy, vẫn có một góc riêng đặc biệt để chúng ta lưu giữ những kỉ niệm thầm kín, thiêng liêng về một người ta không thể quên. Trong trái tim tôi cũng có một người sống mãi như vậy, một người bạn thuở ấu thơ mà đã lâu lắm rồi tôi không được gặp.

Bạn có một cái tên rất lạ - nghe như tên con trai: Việt Anh. Lần đầu nghe tên bạn, tôi bật cười thích thú và ấn tượng ngay với cô bạn gầy gầy, nhỏ nhỏ trông như cái kẹo. Việt Anh thấp hơn tôi, tóc cắt ngắn rất tươi tắn. Nhưng ngoài cái tên giống con trai ra bạn còn một điều ngộ nghĩnh nữa: bạn có một chiếc răng nanh bị sâu.

Nó bị thủng một lỗ đen. Điều đó khiến cái cười của bạn trở nên ngộ hết sức. Tôi chủ động đến nói chuyện với bạn vì những ấn tượng rất vui vẻ ấy.

Càng nói chuyện càng thấy hợp nhau, hai đứa tôi kết thành đôi bạn thân thiết. Dù ở cùng xóm nhưng đến tận lúc ấy - hai đứa quen nhau ở lớp 1 trường làng, chúng tôi mới biết nhà nhau. Nhà Việt Anh hai tầng khang trang. Trong làng tôi khi ấy, đa phần là nhà ngói, hiếm hoi lắm mới có ngôi nhà mái bằng, nhà tầng - đó là những giàu. Trong khi những người lớn (trong đó có bố mẹ tôi) suốt ngày phải đi làm đồng thì tôi thấy mẹ Việt Anh chỉ ở nhà nấu nướng dọn dẹp. Tôi thấy Việt Anh kể bố bạn là thầy giáo ở trường quân đội to lắm. Nhưng bác đi làm suốt, tôi chẳng gặp bao giờ. Sau lần đầu tiên đến nhà bạn, tôi trở nên dè dặt, nghĩ rằng mình nên ít chơi với Việt Anh hơn... Nhà tôi nghèo hơn nhà bạn nhiều lắm. Nhà tôi lụp xụp mái ngói cứ mùa mưa là hứng nước trong nhà, tát nước ngoài sân. Trong khi nhà bạn nhìn đâu cũng thấy đồ điện thì tôi vẫn phải học bằng đèn dầu. Vì thế, đã mấy lần Việt Anh giục về nhà tôi chơi nhưng tôi vẫn chần chừ, lẩn lữa. Bạn sẽ khinh tôi mất! Tôi cứ lảng tránh dần những câu chuyện với bạn trên lớp, những lời rủ về nhà chơi của bạn...

Thế rồi một hôm...

Tôi đang chuẩn bị đi kiếm củi. Thay bộ đồng phục, tôi mặc bộ quần áo đã rách vá mấy miếng. Đang tìm cái tải để vơ lá, cắt mấy cái dây chuối để bó củi, bất chợt tôi nghe tiếng gọi quen thuộc:

Nhung ơi! Nhung!

Trời ơi, Việt Anh. Tôi chạy ra sân.

Làm sao bạn tìm được nhà tớ?

Tớ hỏi mọi người đây. Tớ mang búp bê sang nhà cậu chơi.

Việt Anh vui vẻ bước vào nhà tôi. Không để ý đến cái sân trơn trượt rêu mốc, cả bức tường đã loang lổ những mảng vữa lở. Bạn vô tư ngồi xuống chiếc giường duy nhất trong nhà bày búp bê biết mở mắt nhắm mắt ra.

Ơ... tớ phải đi kiếm củi bây giờ...

- Kiếm củi á? Về nhà tớ lấy đi. Nhà tớ nhiều lắm!

Nói rồi bạn để lại đồ chơi hăm hờ kéo tôi về nhà mình. Vậy là chúng tôi lại xích lại gần nhau hơn nữa, ngày càng thân thiết hơn. Con búp bê đẹp để được đặt tên

Nguyệt Hằng và được chúng tôi may cho những bộ quần áo xinh xắn. Vườn chuối nhà tôi đã mấy lần hai đứa bói quả bằng cách lấy dao chém ngang thân cây (trong khi mẹ tôi bảo chỉ chặt nhẹ hai ba lần áo ngoài thôi!). Và biết bao bờ rào, rặng cây trong xã in dấu chân hai con bé kiếm củi, nhặt lá...

Thời gian êm đềm trôi qua. Đã hết năm lớp 1, hai đứa đã cùng học cùng chơi và đều là học sinh giỏi. Bố Việt Anh thưởng cho bạn một chuyến đi chơi. Lúc trở về bạn mang cho tôi bao nhiêu là quà: bánh kẹo, đồ chơi,...

Tôi còn đang tần ngần, băn khoăn, trước những món quà của Việt Anh thì bạn nhìn tôi vẻ bí mật:

Này, chúng mình kết nghĩa chị em nhé!

Tôi ngẩng lên nhìn Việt Anh sững sốt. Kết nghĩa? Kết nghĩa là sao?

Là không phải chị em ruột nhưng coi nhau là chị em ruột. Không chờ tôi hỏi tiếp, bạn kể cho tôi nghe bạn xem phim người ta làm lễ kết nghĩa ăn thề như thế nào, sống chết vì nhau ra sao.

Cắt một tí tóc thì được (chắc mẹ tớ không biết đâu). Nhưng cắt tay lấy máu thì eo ôi đau lắm!

Không, bọn mình không cần tay lấy máu. Lấy cái gì màu đỏ đỏ là được mà.

Thế là chúng tôi kết nghĩa chị em. Lén cắt một ít tóc vàng hoe, chúng tôi trộn tóc hai đứa vào nhau rồi chia ra hai phần bằng nhau mỗi đứa giữ một nửa. Việt Anh còn viết hai tờ “Giấy kết nghĩa” giống hệt nhau với những câu “sống chết có nhau”, “sướng khổ có nhau”... khiến tôi khá căng thẳng. Sau đó nó mồm môi vẩy rõ mạnh cho mực trong cái bút bi đỏ trào ra rồi “hướng dẫn” tôi xoa ngón tay trở vào mực, điểm chỉ vào hai tờ “Giấy kết nghĩa”. Nó tự nhận làm em và gọi tôi là chị vì tôi cao hơn. Để cho thân mật, tên Việt Anh chuyển thành Vịt, còn tôi được gọi là Mập vì người tôi béo tròn.

Tôi đã trở thành chị của Vịt như thế. Tuổi thơ êm đềm trôi qua được bốn năm.

Thế rồi một ngày, Vịt tức tưởi khóc và chạy sang nhà tôi. Tôi sững sốt cả người: chưa bao giờ tôi thấy Vịt khóc. Thế mà nay, trước mắt tôi, em khóc nức nở, người nấc lên từng nhịp. Vịt kể bố mẹ Vịt chia tay, bố không được làm giáo viên nữa.. Nghĩa là từ đó, Vịt sống với mình mẹ, bố Vịt về quê ở tận Hà Tĩnh. Mẹ Vịt lại làm ruộng như bao nhiêu người khác. Đồ đạc trong nhà dần dần phải đem bán đi.. Tôi

nghiệp nhất là Vịt đang từ một cô công chúa được chiều chuộng nâng niu giờ em lấm lem bùn đất. Đi học về, Vịt rù tôi nhặt củi ven đường để nấu cơm, đun nước.

Cuộc sống khó khăn dần. Một hôm tôi giật mình nghe cô giáo nhắc tên Việt Anh trong danh sách những người đóng tiền học muộn (thực ra danh sách ấy chỉ có tên một người). Tôi lặng người đưa mắt thăm nhìn đứa bạn thân. Mặt bạn đờ đẫn tôi nghiệp. Ngay buổi học hôm ấy, tôi hăm hở rủ Vịt chạy khắp các phòng học trong trường để nhặt giấy vụn bán lấy tiền đóng học. Nhưng tiền học hàng tháng, rồi tiền tham quan, tiền quỹ lớp,... Cả lớp tôi lo lắng. Chúng tôi gom góp một chút tiền gửi tặng bạn nhưng dĩ nhiên bạn từ chối. Dần dần tôi lại phát hiện ra một sự thật khủng khiếp: đã cả tháng nay Vịt không được ăn cơm. Nhà hết gạo đã lâu, bạn chỉ ăn khoai và củ. Dù còn non nớt nhưng một đứa bé lớp 4 như tôi thừa hiểu không có cơm ăn nghĩa là thế nào. Mẹ Vịt không nuôi cho Vịt ăn học được nữa...

Và chuyện gì đến sẽ phải đến.

Mùa hè lớp 4, tôi khóc ròng khi Vịt báo tin vào Nghệ An sống với bố. Trước hôm Vịt đi, chúng tôi nước mắt ngấn dài viết thêm vào "Giấy kết nghĩa" hẹn mười năm sau sẽ gặp lại. Vịt bảo lúc ấy cả hai đứa đã học đại học, đã đi làm thêm được, đã có tiền và có thể đi xa để thăm nhau. Tôi như đứa mất hồn những ngày sau đó. Tôi chẳng muốn chơi với ai nữa. Nhưng việc học hành vẫn phải chú tâm vì tôi sợ nếu không vào được đại học sẽ không gặp được em Vịt của tôi. Và hơn thế, tôi cũng không muốn học kém hơn đứa em kết nghĩa của mình.

Suốt những năm qua, Vịt viết thư cho tôi luôn. Nhiều lắm. Vịt kể vào đó, Vịt có rất nhiều bạn, mọi người rất quý Vịt nhưng Vịt không bao giờ quên tôi. Tôi tin điều đó, niềm tin của tôi nơi Vịt không bao giờ thay đổi. Tôi chỉ sợ một điều thay đổi là chính bản thân tôi thôi. Tôi nhận ra điều đó khi vào ngày hè khắc nghiệt, tôi xem trên tivi thấy cảnh một vùng đất bị lũ lụt tràn về. Bao nhiêu trâu bò, bao nhiêu mái nhà, bao nhiêu đồ đạc,... bị cuốn phăng đi... Tôi giật mình khi nghe tên vùng bị nạn: Đức Thọ, Hà Tĩnh trời ơi, là quê của Việt Anh đó! Vậy là bạn đã phải chịu bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu mất mát,... nhưng chưa bao giờ bạn than thở với tôi. Không, đúng hơn là chưa bao giờ tôi hỏi thăm bạn. Tôi nhớ đến những lời hỏi thăm rất vội, những lời chúc rất sáo,... mình gửi cho bạn. Và ghen lòng nhớ đến những lá thư tới rất kịp thời vào dịp sinh nhật, Tết hay Noel,... của bạn. Vâng, dù tôi có thể nào, tình cảm yêu thương mà Việt Anh dành cho tôi vẫn không hề thay đổi, điều đó giống với tên cuốn sách mà bạn gửi tặng tôi vào dịp sinh nhật vừa rồi: "Mãi mãi là yêu thương".

Tôi áp ủ trong mình những ước mơ lớn trong tương lai và ước mơ mười năm cũng sẽ không bao giờ tắt. Hình ảnh người bạn thuở ấu thơ sẽ chẳng bao giờ phai nhòa

trong tôi bởi vẫn còn nguyên vẹn đó những yêu thương trong lòng mà hai chúng tôi thấp lèn cho nhau trong nhau suốt những ngày thơ ấu.

### *Văn mẫu Người ấy sống mãi trong lòng tôi về bạn số 3 chọn lọc*

Trong cuộc đời, tôi đã gặp và kết thân với biết bao nhiêu người. Nhưng có một người bạn mà tôi không bao giờ quên, đó là Trang – cô bạn thân nhất của tôi từ thời Tiểu học. Mặc dù Trang đã ra đi trong một tai nạn, nhưng hình ảnh của bạn ấy vẫn sống mãi trong lòng tôi.

Tôi và Trang quen nhau từ năm lớp Một. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã có một cảm giác khó tả về cô bạn, cứ như chúng tôi đã quen biết nhau từ rất lâu rồi. Trang có dáng người không cao lắm, khuôn mặt dịu dàng toát ra vẻ thân thiện và nhân hậu. Bạn ấy rất ít nói nhưng lại hay cười, nụ cười của Trang rất đẹp, nó làm cho mọi người xung quanh yêu quý Trang. Không chỉ sở hữu một khuôn mặt đẹp, Trang còn rất thông minh và có trách nhiệm. Trong lớp, cô bạn là một cây toán và là một lớp phó học tập gương mẫu về mọi mặt: Vào lớp Trang luôn học bài và làm bài đầy đủ, không khi nào thấy Trang đi học muộn hay nghỉ học không có lí do và không xin phép. Không những thế, Trang còn rất tốt bụng và có lòng thương người. Tôi còn nhớ có lần tôi bị đau bụng, lại đang trong giờ học nên tôi không biết phải làm sao. Lúc ấy, Trang bắt gặp nét mặt xanh xao, nhợt nhạt của tôi và nhanh chân đưa tôi vào phòng y tế. Giờ ra chơi hôm ấy, Trang đến thăm và hỏi han tôi làm tôi rất cảm động. Tôi và Trang thân nhau cũng từ lần ấy. Trong suốt những năm Tiểu học, Trang đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Nhờ Trang mà điểm kiểm tra môn toán của tôi có nhiều cải thiện hơn trước. Cũng nhờ Trang mà tôi trở thành một người chăm chỉ học tập. Và hơn cả, nhờ có Trang, tôi cảm nhận được tình bạn, tình thân và tình yêu thương con người qua những việc làm đầy ý nghĩa của bạn ấy.

Là bạn thân với nhau suốt mấy năm trời, giữa chúng tôi có biết bao kỉ niệm vui buồn. Có những lúc tôi giận Trang, không may mắn những lời Trang nói chỉ vì bạn ấy không chịu cho tôi chép bài; hay có những lần tôi và Trang cũng giơ tay phát biểu, nhưng cô giáo gọi Trang mà không phải tôi, tôi cũng giở trò giận dỗi ra với Trang. Bây giờ nghĩ lại, tôi thấy sao mình trẻ con quá, Trang không cho tôi chép bài, chỉ vì Trang muốn tôi tự suy nghĩ, để sau này khi không có Trang bên cạnh, tôi vẫn có thể tự làm được. Còn chuyện tôi hay Trang được phát biểu chỉ là may mắn mà thôi. Ngày xưa, giá như tôi hiểu được tấm lòng của Trang, thì tôi đã không ích kỉ, ganh đua với Trang làm tình cảm bạn bè chúng tôi gặp rắc rối như thế.

Tôi cứ ngỡ tình bạn của chúng tôi sẽ mãi mãi không xa rời. Nhưng có lẽ định mệnh đã cướp đi Trang, đồng nghĩa với cướp đi tình bạn đẹp một thời của tôi. Mỗi lần nhớ lại, lòng tôi lại man mác buồn: Hôm ấy là sinh nhật lần thứ chín của Trang, ba

mẹ bạn ấy tặng một chiếc xe đạp điện mới toanh cho Trang làm quà sinh nhật. Chẳng may hôm ấy, trời mưa tầm tã, Trang không thể nào thử chiếc xe mới được, trông cô bạn có vẻ buồn buồn. Tôi hỏi Trang:

– Sao nhìn bạn buồn vậy, hôm nay là sinh nhật của bạn mà, vui lên đi!

Trang vẫn giọng buồn buồn:

– Mình rất muốn được thử chiếc xe đạp mới, nhưng trời lại mưa tầm tã...

Tôi cố an ủi nhưng Trang vẫn không khá hơn được tí nào. Hôm ấy, buổi tiệc sinh nhật tổ chức khá vui nhưng "nhân vật chính" của bữa tiệc lại không hài lòng cho lắm. Cuối bữa tiệc, Trang lấy xe đưa tôi về nhà, nhưng tôi biết rằng bạn ấy muốn được ngồi trên chiếc xe mới ấy, tôi cũng chiều lòng. Nhưng tôi đâu ngờ rằng, hôm ấy cũng là lần cuối cùng tôi gặp Trang. Cô ấy gặp tai nạn trên đường trở về nhà ngay sau khi đưa tôi về. Nhận được tin ấy từ cô giáo, tôi bán tín bán nghi: "Đây có phải là sự thật không, Trang đã mất thật rồi sao? Sao... sao mọi thứ diễn ra nhanh quá...". Không thể cầm lòng, nước mắt tôi trào ra, nghẹn ứ nói không ra tiếng. Sâu trong thâm tâm tôi luôn dặn vặt mình: "Nếu như hôm ấy, mình không để cho Trang đưa về, thì Trang đã không ra đi đột ngột như thế...". Sự mất mát ấy đã để lại trong lòng tôi một vết thương khó lành. Mặc dù Trang đã không còn bên tôi, nhưng hình bóng của Trang vẫn đọng mãi trong tâm trí tôi.

Bây giờ, tôi đã có rất nhiều bạn mới, có thêm nhiều kỉ niệm vui buồn. Nhưng mãi mãi, tôi sẽ không quên Trang – người bạn thân nhất của tôi, người đã để lại trong tôi nhiều niềm vui cũng như nỗi buồn. Trang sẽ mãi mãi là một phần kí ức trong tôi, hình bóng ấy luôn sống mãi trong lòng tôi cho đến suốt cuộc đời.

*Bài văn mẫu Người ấy sống mãi trong lòng tôi về bạn số 4 hay nhất*

Người xưa thường nói: "Ghét của nào, trời trao của ấy". Là một học sinh nam như nhất tôi chúa ghét những đứa con gái đánh đá, lắm mồm. Thế mà thượng đế nữ thực hiện lời nguyện ấy khi ngài ân cần trao cho tôi con Hồng "chà và" (vì nó y hệt nhân vật Hồng "chà và" lớn trong truyện "Hoa hồng xứ khác" của Nguyễn Nhật Ánh) ngày cô giáo xếp cho nó ngồi cạnh tôi để tôi "kèm cặp" cho cho khỏi nói chuyện riêng. Lạy Chúa! Một con người như nó (đánh đá, chanh chua) thế mà nhiều lúc nó lại có một tấm lòng nhân hậu, vì bạn bè đến thế. Có lúc nó đã làm tôi phải đau khổ đến "gây gò" suốt bao tháng trời rồi cũng chính nó đến với tôi, giúp đỡ tôi hết lòng khi tôi gặp khó khăn...

Đúng là "nhất quý, nhì ma, thứ ba con Hồng". Nó mới đến lớp có mấy bữa mà đã thâm tóm toàn bộ "đội quân con gái" hùng mạnh. Rồi nó hãnh diện lên ngôi ra tay trị bọn con trai "yếu đuối" chúng tôi. Nó là một thằng con trai thì đúng hơn.

Ngồi trong lớp, nó luôn luôn chọc ghẹo tôi, tìm mọi cách để gây chiến với tôi (vì tôi là một thằng béo và lùn nhất lớp). Có lần tôi đứng dậy phát biểu ý kiến, nó bỏ hòn đá vào ghế chỗ tôi ngồi. Lúc tôi ngồi xuống thì... chưa hết, nó còn hằm hè cấm tôi không được mách thầy. Tôi chỉ còn nước nhăn nhó cho qua chuyện. Tôi đã luôn nghĩ không tốt về nó nếu như không có chuyện xảy ra...

Một lần tôi ốm khá nặng, phải nghỉ phép nằm bẹp ở nhà. Chiều hôm đó, thật lạ lùng, nó đến thăm tôi và mang theo một túi quà. Lúc này trông nó hiền ơ là hiền:

– Cậu cố ăn cho khỏe để mà đi học, bài vở tớ chép hộ cậu, đừng ngại.

Tôi trở mắt nhìn nó như đang nhìn người ngoài trái đất. Sao hôm nay nó dễ thương đến vậy? Bây giờ thì nhất định nó không là "con trai" nữa.

– Thôi đùa thế đủ rồi, ta lấy sách ra học nhé! Cậu cố gắng, có gì không hiểu cứ hỏi tớ.

Nói là làm, nó nhanh nhẹn lấy sách giảng cho tôi, đầu tiên là môn Toán (ôm mà nó bắt tôi phải tính toán) nó ra lệnh cho tôi như cô giáo vậy. Nó hỏi bài, tôi trả lời. Tuy mệt nhưng tôi cũng cố gắng để khỏi phụ lòng nhiệt tình của nó.

Nó cười tươi hài lòng vì cậu "học trò" ngoan ngoãn. Nhìn nó, bất giác tôi cũng bật cười.

– "Bây giờ đến môn Địa..." Nó nhắc và cứ lăm lăm cây thước.

– Môn này khó quá, tớ không học được đâu.

Bố Hồng dạy địa lý nên nó giỏi môn này ghê. Tên nước, tên sông nó nhớ như in. Tôi nghe nó giảng mà chỉ biết lắc đầu, lè lưỡi. Tôi đành lòng chịu sự chỉ dẫn của Hồng vậy. Một lát, thấy tôi mơ màng, nó bực tức:

– Cậu nhắc lại thót tim ("như kẻ ăn vụn bị mẹ bắt được vậy"):

– Ở ... ở Thái Bình Dương là đại dương lớn nhất còn Bắc Băng Dương là đại dương... ở... là đại dương nhỏ nhất!



– Lần sau cậu chú ý hơn nhé! Mặt nó giãn ra cho đến lúc về. Nó đi rồi mà giọng nói nhiệt tình, đôi mắt vừa nghịch ngợm, vừa dịu dàng còn đọng mãi trong tôi. Tôi thầm nhủ: "Hồng chà và oi! Thôi tao chả ghét mày nữa đâu!".

Hai tuần sau tôi đi học được. Nhờ Hồng mà tôi theo kịp bạn bè, thầy giáo không phải phụ đại thêm. Một hôm tôi đánh bạo hỏi nó:

– Vì sao mà cậu tốt với tớ quá vậy?

Nó nhoén miệng cười, nụ cười của nó rạng rỡ và chân thành:

– Vì cậu là bạn của tớ, Thắng ạ.

Giờ đây, ngồi cạnh nó, nó vẫn còn chọc ghẹo tôi nhưng đã dịu dàng hơn trước rất nhiều. Những lúc tôi tức nó thì nụ cười rạng rỡ hôm nào của nó lại hiện về làm dịu lòng tôi – Nụ cười tình bạn.

*Văn mẫu Người ấy sống mãi trong lòng tôi về bạn số 5 tuyển chọn*

Tình bạn là một thứ tình cảm tốt đẹp, không thể thiếu trong cuộc sống, bạn bè giúp đỡ ta, động viên khích lệ ta vượt qua khó khăn trong cuộc sống, chia sẻ mọi niềm vui nỗi buồn cùng ta. Ai cũng có rất nhiều bạn, nhưng chỉ có một hoặc một vài người bạn thân. Em cũng vậy, đến đây em muốn nói tới Thanh – cô bạn thân nhất của em.

Thanh và em đã học cùng nhau từ hồi lớp Ba và đến bây giờ khi đã học lớp Bảy hai đứa vẫn học chung một lớp với nhau. Đã gọi là bạn thân thì mức độ thân thiết sẽ hơn rất nhiều những người bạn khác, ban đầu chúng em cũng là những người bạn bình thường như bao người bạn khác, em vốn là một cô bé ít nói, ít nói chuyện với các bạn trong lớp, trong khi đó Thanh là lớp trưởng của lớp, học rất giỏi và tham gia rất nhiệt tình các hoạt động của Đội của trường.

Thế rồi một hôm em bị ốm nặng, phải nghỉ học mất một tuần, Thanh đã thường xuyên đến nhà thăm em và chép bài giúp em đồng thời giảng bài cho em để em nắm được những bài học trên lớp. Và chúng em bắt đầu thân nhau từ hồi đó, qua việc này em cảm nhận được rằng Thanh rất quan tâm đến người khác, không phải vì trách nhiệm của một lớp trưởng mà vốn dĩ Thanh đã là một người như vậy. Một lần, cô giáo phát động phong trào “Đôi bạn cùng tiến”, Thanh xung phong sẽ ghép thành đôi với em, vì lực học của em cũng khá kém, thế rồi chúng em được cô giáo chuyển chỗ cho ngồi cạnh nhau, tình bạn của hai đứa càng ngày càng trở nên thân thiết.

Em thường xuyên đến nhà Thanh để làm bài tập, đến nhà bạn ấy mới biết không chỉ học giỏi mà Thanh còn rất hiếu thảo với bố mẹ, tuy còn nhỏ tuổi nhưng ngoài giờ học trên lớp Thanh còn giúp đỡ bố mẹ làm một số việc nhà. Chỉ trong một thời gian, lực học của em đã khá hơn rất nhiều và em cũng hòa đồng hơn, tham gia hoạt động của trường nhiều hơn. Từ đây đến bây giờ, khi đã học lớp Bảy chúng em vẫn là một đôi bạn thân thiết, chúng em hay đến nhà nhau chơi, bố mẹ em rất quý Thanh và ngược lại bố mẹ em cũng vậy. Bố mẹ hai đứa rất vui vì con mình có một tình bạn đẹp như thế, cùng giúp đỡ nhau trong học tập. Như thế là tình bạn của hai đứa em đã được bốn năm, tuy không phải là một thời gian dài nhưng cũng đủ để chúng em hiểu về tính cách của nhau.

Thỉnh thoảng tuy có những cãi vã giận hờn nhưng chỉ một thời gian ngắn là hết và chúng em lại thân thiết như ban đầu. Em rất thích vẽ nên ước mơ trở thành một nhà thiết kế thời trang, còn Thanh, bạn ấy ước mơ trở thành một cô giáo dạy Văn. Và chúng em đang cố gắng hết sức mình để thực hiện ước mơ của riêng mình. Không biết mỗi khi lên lớp mới chúng em có được học cùng nhau nữa không, nhưng cho dù không được học cùng nhau nữa thì tình bạn của hai đứa vẫn vậy. Như câu thơ: “Đã là bạn suốt đời là bạn/ Đừng như sông lúc cạn lúc bồi”. Mỗi khi một trong hai đứa có chuyện không vui, thì lại tìm đến đứa kia để kể lể, tìm nguồn động viên, khích lệ.

Thanh là một người bạn tốt và tình bạn của em rất thân thiết. Cuộc sống còn rất nhiều điều đổi thay nhưng mong rằng tình bạn của chúng em sẽ mãi thân thiết như vậy.

**CLICK NGAY** vào **TẢI VỀ** dưới đây để download **Văn mẫu Người ấy sống mãi trong lòng tôi về bạn** Ngữ văn lớp 8 hay nhất file word, pdf hoàn toàn miễn phí.